

„Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.“ (Flp 4, 13)

Sú okamihy, keď sa cítíme šťastní, plní síl a všetko sa zdá ľahké a jednoduché. Inokedy sme zas zavalení problémami, čo nám strpčujú život. Môže ísť o malé zlyhania v láske k ľuďom okolo nás, o neschopnosť podeliť sa o náš životný ideál s druhými. Alebo na nás doľahnú choroby, finančné ťažkosti, sklamanie v rodine, vnútorné pochybnosti a súženia, strata práce, alebo sme deprimovaní na prvý pohľad bezvýchodiskovými vojnovými konfliktmi. V takýchto situáciách najviac ťaží to, keď máme pocit, že týmto životným skúškam musíme čeliť sami, bez opory niekoho, kto by bol schopný nám poskytnúť zásadnejšiu pomoc.

Len málokto z ľudí prežíval svoje radosti a strasti, úspechy aj neuznanie tak intenzívne ako apoštol Pavol. A predsa len málokto dokázal plniť svoje poslanie s takou odvahou a nepodľahnúť malomyseľnosti. Bol Pavol superhrdina? Nie, cítil sa slabý, krehký a nehodný, mal však jedno tajomstvo, s ktorým sa zveril svojim priateľom vo Filipách: „Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje.“ Objavil vo svojom živote trvalú Ježišovu prítomnosť. Aj keď ho všetci opustili, Pavol sa nikdy necítil sám: stál pri ňom Ježiš. Práve on mu dodával istotu, pobádal ho pokračovať a odolávať všetkým protiventstvám, naplno vstúpil do jeho života a stal sa jeho silou.

Pavlovo tajomstvo sa môže stať aj naším. Môžem čokoľvek, ak aj v bolesti spoznávam a prijímam tajomnú Ježišovu blízkosť, on, ani čo by sa stotožnil s touto bolesťou a berie ju na seba. Všetko môžem, ak žijem v spoločenstve lásky s ostatnými, pretože vtedy, tak ako Ježiš sľúbil, prichádza medzi nás (porov. Mt 18, 20) a cítim silu prameniaku z jednoty. Všetko môžem, keď prijímam a uskutočňujem slová evanjelia: ukazujú mi cestu, po ktorej som povolaný deň za dňom kráčať, učia ma, ako žiť, a dodávajú mi dôveru.

Dokážem čeliť nielen skúškam, ktoré doliehajú na mňa alebo na moju rodinu, ale aj tým vo svete okolo mňa. Problémy spoločnosti a národov sú také veľké, že to môže vyzeráť naivne alebo ako utópia. No v prítomnosti Všemohúceho môžeme *všetko*; *všetko* a len dobro, ktoré vo svojej milosrdnej láske zamýšľal pre mňa a skrze mňa aj pre druhých. A ak sa to neuskutoční hneď, môžeme naďalej veriť a dúfať v Boží zámer lásky, ktorý objíma večnosť a raz sa naplní.

Stačí pracovať *vo dvojici*, ako to učila Chiara Lubichová: „Ja nemôžem urobiť nič pre tamten prípad, pre toho človeka, čo ochorel, alebo sa ocitol v nebezpečenstve, ani s tou zamotanou situáciou... Budem však robiť to, čo Boh odo mňa žiada v tomto okamihu: poriadne sa učiť, dôkladne zametať, dobre sa modliť či starať sa o svoje deti. A Boh sa postará o vyriešenie tamtej komplikácie, o útechu pre trpiaceho, o vyriešenie nečakanej situácie. Je to práca vo dvojici v dokonalom spoločenstve, ktorá od nás vyžaduje veľkú vieru v Božiu lásku ku svojim deťom. A my zas svojimi skutkami umožňujeme, aby Boh dôveroval nám. Táto vzájomná dôvera koná zázraky. Ukáže sa, že tam, kde sme my nemohli nič urobiť, naozaj zasiahol niekto iný a zariadil to neporovnateľne lepšie ako my.“¹

Fabio Ciardi

¹ Chiara Lubichová, *Scritti Spirituali/2*, Città Nuova, Rím 1997², s. 194-195; respektívne *Každý okamih je dar*, Nové mesto, Bratislava.